

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Søren Hansen for en kort bemærkning, og så går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Søren Hansen (S):

Det er jo ikke alt det kloge, som siges fra denne talerstol, der går lige så rent ind, som man kunne ønske sig. Mit ønske om, at der blev slået lidt koldt vand i blodet, er åbenbart ikke taget til følge, og det beklager jeg. Jeg synes, både hr. Tom Behnkes og hr. Arne Melchiors indlæg er udtryk for, at blodet koger lidt vel meget.

Til hr. Tom Behnke: Ja, vi har ytringsfrihed, og derfor er dette elendige forslag blevet fremsat. Jeg føler til gengæld, at dette forslag er en krænkelse af det folkestyre, jeg gerne ser opretholdt, og af den kunstneriske frihed, som har været basis for dette folkestyres og dette Tings kulturpolitiske holdning gennem mange år. Det er en krænkelse, som jeg synes er alvorlig og det alvorligste i denne sag.

Jeg er helt enig med hr. Arne Melchior i, at smagen kan diskuteres, og det gør vi da også fra tid til anden. Om en flytning vil være et angreb på det ene eller det andet, skal jeg ikke tage stilling til på dette tidspunkt; men jeg vil dog håbe, at når det lidt køligere blod begynder at rulle i årerne – hvad jeg håber det snart kommer til – vil det medføre, at et flertal i dette Ting ikke vil træffe hverken den ene eller den anden beslutning om at flytte eller forbyde eller foretage noget som helst andet over for det projekt, der er til debat her.

Ester Larsen (V):

Danmarks befrielse den 4. maj 1945 udløste en stor og dyb glæde i den danske befolkning, og glæden var ledsaget af en lige så dyb taknemlighed over for dem, der havde gjort denne befrielse mulig.

Der er al mulig grund til, at vi mindes denne dag for 50 år siden med berettiget glæde, men også med respekt for den smerte, som dagen stadig er forbundet med for nogle. Derfor ville det også være dejligt, hvis vi kunne mindes dagen med en værdighed, der svarer til begivenhedens betydning for både samtiden og eftertiden.

Det er derfor meget ulykkeligt, at der er opstået en så heftig diskussion om markeringen af mindedagen, som tilfældet er. Lysprojektet »Linien-Lyset« er blevet centrum for en ulyksalig diskussion, og der er noget ganske paradok-

salt ved, at en såkaldt fredsskulptur giver anledning til så megen rethaverisk kiv.

Venstre ønsker ikke, at dette projekt bliver gennemført den 4. maj. Venstre ønsker ikke, at markeringen af 4. maj skal dele befolkningen i to dele.

Situationen er i særlig grad paradoksalt ved, at den provokation, som projektet forårsager, tilsyneladende er utilsigtet. Så vidt jeg har forstået laserlysets budskab, er det en lidt diffus tale om folk og fred og håb i al almindelighed. Projektet benytter sig imidlertid af nogle symboler, som kalder minder af en særlig ond og smertelig art frem hos et stort antal modstandsfolk. Derfor beder de indtrængende om at blive forskånet for den oplevelse lige præcis på deres mindeaften, og dette ønske burde det ikke være vanskeligt at imødekomme. Det burde være nemt, når provokationen ikke på noget tidspunkt har været projektets intention eller idé.

Men sådan ser det ikke ud til at gå. Vi er tværtimod alle blevet vidner til en halsstarrig diskussion om, hvem der ejer befrielsen – en underlig uvirkelig diskussion, hvor nogle sågar taler om Tysklands befrielse, mens andre søger at beklikke modstandsfolkene. Det er, som om man ganske glemmer, at da nazismen var nedkæmpet og krigens regnebræt skulle gøres op, var Danmarks situation ikke ganske oplagt. Samarbejdspolitikken pegede for nogle i retning af, at vi i virkeligheden skulle henregnes til Hitlers allierede, og i denne afvejningsproces spillede den danske modstandskamp en meget vigtig rolle. Den lykkelige udgang for Danmark er kendt, og det har vi alle nydt godt af hver eneste dag lige siden. Vi kan næsten gøre Churchills ord til vore: »Aldrig har så mange haft så få at takke for så meget!«

Vi har således mange gode grunde til at respektere modstandsfolkene og dermed også deres ønske om ikke på denne mindedag at få revet op i de smertelige og hudløse erindringer, der i særlig grad er deres. Det ville have været velgørende, hvis man stiltfærdigt havde taget disse ønsker til sig og respekteret dem. I Venstre undrer vi os over den ufølsomhed, regeringen har demonstreret over for modstandsfolkene ønsker.

Påstande om angreb på kunstens frihed, udsagn om urimelig hensyntagen til modstandsfolkene, påstande om censur og andre beskyldninger har svirret i luften, og vi vil formodentlig høre mere af den slags om lidt. Hertil er der for mig kun at sige, at den frihed, vi har –